

Сирена

КОЛЕДЕН БЕТ

Алекса Райли

АЛЕКСА РАЙЛИ

КОЛЕДЕН ОБЕТ

Превод: Сирена

chitanka.info

Даниел Блек се жени за жената на мечтите си. Тя е целият му свят до степен, в която на моменти е напълно обсебен от нея. По тази причина, щом открива, че сертификатът им за брак е някак изтрит от общинските архиви, той е повече от бесен. Някой близък до тях се опитва да провали връзката с любимата му, и той е готов да преобърне целият град, за да открие виновника. Но в тази ситуация има и поне едно хубаво нещо, и това е, че сега ще може да даде на жена си, сватбата на мечтите ѝ.

Блейкли обича съпруга си и живота, който са изградили заедно. Единственото нещо, което не може да оправи, е връзката ѝ с баща ѝ и мащехата ѝ. Всички опити да ги сплоти като семейство се провалят, и когато родителите ѝ научават, че брака ѝ с Даниел е невалиден, решават на мига да се възползват от създалата се ситуация. Но на света има едно нещо, от което тя никога не би се отказала и то е от мъжа, който боготвори земята, по която тя стъпва. Тя е решена да се омъжи отново за него, но дали ще успее да получи одобрението на родителите си?

Внимание: Хей, Коледа е! Този герой е най-лудият, който някога сме създавали, и е толкова обсебен от своята жена, че е чак страшно. Но в навечерието на най-прекрасните празници през годината, не е ли това просто перфектно? Запалете камината и се сгушете някъде с тази прекрасна книжка!

ПЪРВА ГЛАВА

БЛЕЙКЛИ

Седнах до мащехата си, Линда, опитвайки да следя разговора, който се водеше около мен. Ставаше въпрос за нещо относно предстоящото събитие и кой какво ще облече. Както винаги обаче, мислите ми се насочиха към съпруга ми Даниел, и се зачудих какво ли прави в момента.

Дискретно погледнах надолу към часовника си, за да проверя колко е часът. Сутрешната ни „сесия“ беше прекъсната, когато Линда се появи два часа по-рано, за да се увери, че съм подходящо облечена... макар в точно онзи миг да не бях облечена... с каквото и да е.

Ако побързах, бих могла да го хвана, преди да е свършил работа. Обичах да прекъсвам работния му ден повече, отколкото вероятно би трябвало. Не можех да се сдържа. Въпреки че бяхме женени от няколко години, обожавах лекотата, с която успявах да отвлека вниманието му, от каквото и да правеше. Това ме караше да се чувствам секси... той ме караше да се чувствам така от момента, в който погледа му се спря на мен. До този момент никой, никога не ме бе карал да се чувствам истински желана.

Сърцето ми се разтапяше всеки път, щом чуех как хората коментират, колко различно се държи той с мен. Не познавах студения Даниел, за когото другите говореха, защото към мен, той никога не се бе отнасял студено. Винаги бе сладък и мил, но предполагах, че не е такъв с всички останали. Дори след като се оженихме, баща ми и мащехата ми не харесваха Даниел. Преструвах се, че го одобряват, но можех да почувствам напрежението им и да чуя тихите им коментари, които все по-трудно успявах да игнорирам. Съпругът ми не се интересуваше от това, което казваха или мислеха за него, но мен ме притесняваше.

Мразех факта, че могат да го видят така, както го виждах аз. Ако не друго, то поне би трябвало да са щастливи за мен. Проблемът се

коренеше в това, че Даниел не се вписваше представата им за това, какъв според тях би трябвало да бъде идеалният съпруг за мен. Даниел имаше много пари, но не беше толкова улегнал, колкото им се искаше. Ако трябва да съм честна, това беше една от причините да се влюбя до полуда в него, при това толкова бързо. Беше различен от всички останали около мен. Харесваше ми, че не се интересувахе от хорското мнение. Не играеше по ничии правила. Правеше каквото иска и не се извиняваше само за да се хареса на някой. Той бе такъв, какъвто е, и останалите или трябваше да го приемат или да се примирят. Въпреки че не бях сигурна дали би продължил да е такъв непукист, ако решах да напусна... самата мисъл да ме караше да се боря с напирателната на устните ми усмивка.

Ако не искаше да носи костюм, нямаше да носи и ако не харесваше някой, нямаше да се преструва на мил. Всички знаеха точно пред какво се изправят, имайки вземане-даване с него и когато го срещнах за пръв път, разликата между него и всички останали бе така освежаваща. С него се чувствах сякаш съм открила своето място, за разлика от сегашния момент, седейки в стая обградена от жени, които не спираха да обсъждат темата относно какво смятат да облекат на следващото социално събитие. Никога не бях чувствала, че принадлежа тук, и може би наистина не принадлежах.

Не принадлежах, докато не загубих майка си и не бях представена в света, за чието съществуване не бях подозирала. От сираче без баща се оказах момиче с баща и мащеха. До онзи момент, майка ми бе единственото семейство, което познавах, но изневиделица, тя си отиде от този свят. Рано в живота си научих какво е да загубиш човека, който най-много обичаш и как това може да преобърне целият ти свят.

В един момент живеях с майка, която бе дива и свободна, а в следващия момент се озовах с родители в свят пълен с правила и норми. Малко след като се преместих при тях, чух мащехата ми да казва, че прави всичко по силите си да ме поправи и да изкорени лошите навици, които бях усвоила по време на стария си начин на живот. И ѝ позволих да го направи, защото исках да се почувствам така, сякаш принадлежа някъде. Позволих да ме превърнат в това, което искаха, и преди Даниел да се появи в живота ми, дори не осъзнавах какво съм загубила. По онова време вече не знаех коя съм и

той ми помогна да се преоткрия. С него се чувствах така, сякаш съм си спомнила, коя съм. С него нямаше грешни отговори или правила, които се налагаше да следвам. И нямаше никакво значение какво останалите мислят за нас.

Потиснах още една усмивка, мислейки си за правилата, които имахме и които се появяваха само, когато някой мъж се доближеше до мен. Обичах да виждам ревнивата страна на съпруга си. Беше очарователна, но няхах намерение да му го казвам. Освен това, не мисля, че някой би си позволил да го нарече очарователен.

Мащехата ми ме побутна, карайки ме да седна изправена. Движението ме върна към реалността прогонвайки мислите, в която бях потънала. Погледнах я и тя ми отвърна с поглед, който ме накара да се почувствам като непослушно дете. Винаги бе адски умела в това.

Усмихнах се извинително на жената, която ме беше отгледала. Никога нямаше да разбера, как бе възможно точно тя да твърди, че съпруга ми е студен. Тя беше тази, от която ме побиваха тръпки, дори когато се опитвах да се сближим. Рядко пъти, когато беше по-мила, имаше моменти, в които не се държеше така вледеняващо, но в същината на това, което ни разделяше бе именно тази студенина. Вероятно имаше нещо общо с факта, че тя и баща ми бяха женени над тридесет години, което беше повече, отколкото бяха моите години. Очевидно бях продукт на афера — жива, дишаща грешка, изложена на показ така, че да бъде видяна от всеки. Бях недостатък за репутацията им и тя бе вложила много усилия да ме превърне в една от тях, сякаш така щеше да изтрие греха на баща ми. Не можех да я виня, че присъствието ми не предизвикваше в нея особено топли й чувства, но колко дълго трябваше да плащам за грешка, която не бях направила самата аз?

Бях убедена, че никога не е искала деца, но все пак ме прие. Трябваше да ѝ призная, че се беше справила възможно най-добре със ситуацията. Разбирах я. Ако научех, че Даниел ми е изневерил и има дете от друга жена, това със сигурност щеше да ме унищожи. Самата мисъл караше стомахът ми да се свива от нервно отвращение.

Погледнах към Линда и след това към часовника си. Имаше още малко време. Когато чух името си, вдигнах поглед, стараейки се да се съсредоточа.

— Съжалявам, какво? — попитах Кармела.

С няколко години по-възрастна от мен, тя бе пчелата-майка на групата. Нещата, които се разискваха на тези сбирки не ме интересуваха особено. Бях тук само по една причина, но изглежда се провалях дори в нея. Въпреки изминалите години, все още се опитвах да заздравя връзката си с Линда, защото копнеех всички да бъдем едно голямо щастливо семейство.

— Попитах дали ти и Даниел ще се присъедините към нас. Все още не сте изпратили отговор на поканата — каза тя, усмихвайки ми се сладко.

Не знаех защо се опитва да се преструва на мила, при положение че на всички ни бе ясно, че това е само преструвка. Ако Даниел беше тук щеше да я изгледа пренебрежително и вероятно да отвърне с „Мамка му, не.“. Дори мисля, че каза именно това, когато прочете поканата, преди да я хвърли в боклука. Тогава просто се бях засмяла, и бях забравила за това... до този момент.

— Разбира се, че ще дойдат — отговори Линда, докато навеждаше глава към мен и ме поглеждаше.

— Разбира се — добавих.

Щях да си платя за това, когато се наложеше да кажа на Даниел, че трябва да отидем на мероприятиято организирано от Вайн. Щеше да ме събори по гръб, и то по най-хубавия възможен начин, но все пак щеше да ме придружи. Нямаше начин да ме остави да отида сама и тъй като не можеше да ми откаже нищо, щеше да ме придружи.

— Прекрасно. — Кармела изръкопляска леко.

Обаче бе очевидно, че не е особено доволна от факта, че аз и съпругът ми ще отидем. Знаех, че тя малко си пада по него, но ако не беше дебелият ми портфейл съм сигурна, че никога нямаше да ни покани. Някои си позволяваха да го наричат грубиян или нахалник, но хората, които работеха за него, го обичаха. Той беше прям и честен, а в тези кръгове това беше много рядко срещано качество.

Начинът по който Кармела точеше лиги по него би ме притеснил, ако не знаех, че Даниел я ненавижда. Всеки път, когато я срещаше, се държеше така, сякаш не знае коя е. Или наистина забравяше, или го правеше, за да я ядосва. Нито едното от двете нямаше да ме шокира, но обичах разярения ѝ поглед, когато се сблъскваше с безразличието му.

За щастие, след като приключихме със списъка с гостите, сбирката приключи.

— Ще си хвана такси, трябва да отида до офиса на Даниел. — Оправих блузата, която Линда ми беше избрала. Материята адски много дразнеше кожата ми.

— Мъжът работи, Блейкли. Остави го. — Тя поклати глава, тъй като просто не разбираше връзката ни. Той не искаше да го оставям, нито пък аз го исках. Двамата с баща ми бяха толкова различни от мен и Даниел.

Отне ми време да разбера, че нямаше нищо грешно в това да показваш привързаността си към човек, който е важен за теб... и го осъзнах, след като Даниел мина като булдозер през убежденията ми. Все още хората поклащаха неодобрително глави, когато Даниел ме настанеше в скута си. Когато открито ме целуваше по врата или ми казваше, че ме обича. Него не го интересуваше, че се намира по средата на среща или на вечеря с други хора. Ако искаше да ме целува или докосва, правеше го.

— Не, наистина трябва. Трябва да му кажа, че ще ходим на събитието на Вайн. — Добавих последната част, надявайки се, че това ще я убеди. Тя завъртя очи, но се съгласи. Разделихме се с въздушни целувки и я гледах как се качва на задната седалка на колата си. Помахах леко на Люк, шофьора ѝ, докато затваряше вратата зад нея.

— Имате ли нужда от превоз, госпожо Блек? — попита той.

— Ще си хвана такси — отговорих му, карайки го да повдигне вежди. — Офисът му е на пет минути с кола. Ще бъде добре.

— Внимавайте, нямам нужда съпруга ви да ми срита задника.

— Обещавам — казах със смях, докато махах на едно приближаващо се такси.

Когато то спря, се качих развълнувана и повече от готова да видя съпруга си. Настроението от следобеда все още ме преследваше и не бях постигнала особен напредък в сплотяването на семейството си. Знаех, че Даниел ще успее да прогони лошото ми настроение, докато се опитвам да измисля нещо друго.

ВТОРА ГЛАВА

ДАНИЕЛ

Облегнах се назад, гледайки към адвоката си, който изглеждаше сякаш е готов да повърне. Тревогата му ме изнервяше. Той бе най-добрият в работата си и по тази причина, му плащах куп пари, подсигурявайки се да е на мое разположение във всеки един момент. Но никога преди не го бях виждал да се поти по този начин. Обикновено той беше самоуверено копеле, и нямаше да отрека, че има причина да е такъв.

За разлика от него, обаче, аз не кършех ръце по този начин. Ако нещо не сработеше, просто преминавах на следващото. Нямах време да се тревожа за нещо, след като можех да се заема с нов проект, с който да пожъна поредният успех. Такъв бе характерът ми и по тази причина успях в живота. Единственото изключение бе жена ми.

Когато ставаше въпрос за нея, губех цялото си спокойно и хладно поведение. Не можех и нямаше никога да се откажа от нея. Щеше да ни раздели само смъртта и доказателство бе обетът, който дадох пред олтара в деня на сватбата ни. По-скоро ще умра, отколкото да я оставя, и бях убеден, че когато дойде мига смъртта да ме отнеме от нея, нямаше да се дам без бой.

— Изплюй камъчето, лесно е — заявих му, поглеждайки часовника, и чудейки се кога Блейкли ще е свършила със срещата си. — В момента просто изясняваме нещата.

Правех всичко това, за да успокоя жена си. Беше си набила в умната главица, че трябва да се сближим със семейството ѝ. Искаше те да ме харесат и се надяваше аз също да започна да харесвам тях. Това разбира се, никога нямаше да се случи, но заради нея бих опитал да се преструвам, нещо, което обикновено не правех.

Не знам защо се занимавах, при положение че те никога нямаше да опитат дори да се преструват, че ме толерират. Знаех какво изпитват към мен и ако не беше фактът, че спасих баща ѝ от банкрут, със сигурност щеше да окаже по-голяма съпротива, когато се появих

вземайки ръката на единствената му дъщеря. Имаше късмет, че не взех всичко останало, което притежава. Единственото нещо, което ме спираше, беше Блейкли. Трябваше да целуват задника ѝ, не да се отнасят с нея като с някого, когото са принудени да търпят. Тя може и да не се гневеше от това, но аз определено го правех. Можех да бъда достатъчно бесен и за двама ни.

Всеки път щом се замислех за семейството ѝ, ме изпълваше гняв. Случваше се по-често, отколкото трябваше да си позволявам, но да виждам колко е нещастна от ситуацията беше в разрез с всичките ми защитнически инстинкти и бях готов да направя каквото е нужно, за да го променя.

— Всъщност има проблем. — Думите на Брент прекъснаха мислите ми и очите ми срещнаха неговите.

Наведох се напред, слагайки лакти на бюрото си.

— Как така има проблем? Няма предбрачен договор и тя взема всичко. Просто искам да съм сигурен, че никой няма да се опита да манипулира моята Блейкли. Искам да знам, че ако нещо стане с мен, децата ни ще бъдат обезпечени и да се уверя, че няма да се окажат един ден в ръцете на родителите ѝ. Ако се стигне до там, попечителство над тях ще имат баща ми или брат ми и искам всичко това черно на бяло — казах същите думи, които бях написал в имейла си, който му бях изпратил, когато уреждах срещата.

Брент преглътна шумно.

Блейкли искаше да изчакаме, преди да имаме деца. Казваше си, че е защото иска първо аз и семейството ѝ да се разберем, но знаех истинската причина. Страхуваше се, че нещо може да ни се случи и детето ни щеше да бъде оставено само или дадено на някого, точно както се беше случило с нея. Да, може и да беше биологичният ѝ баща, но той не беше годен да изпълнява тази роля.

Не я притисках, защото имахме време. Не знаех, че искам деца, докато тя не се появи в живота ми. Нямах против да изчакам и да се насладя да имам жена си само за себе си, но напоследък забелязвах погледа ѝ, когато се спираше на всяко бебе, покрай което минехме. Когато се разхождахме покрай бебешката секция в магазините, очите ѝ грейваха. Щях да излъжа, ако не призная, че правех същото, въпреки че при мен се случваше, когато ръцете или очите ми се насочеха към бедрата ѝ. Не спирах да мисля за бебето, което ще сложа в нея. Беше

варварско, но не ме интересувахе. Свикнах да се държа като варварин, откакто имах жена си. Не се борех с инстинктите си, защото просто нямаше смисъл.

Брент прочисти гърло и разбърка документите си.

— Миналата вечер се уверявах, че всичко е изрядно, и... — той спря, поемайки си дълбоко въздух, и го измерих с поглед.

— И какво? — попитах раздразнен.

— Не сте женени — каза на един дъх той.

На ума ми му отне миг да регистрира думите, но те нямаха никакъв смисъл.

— Какво, по дяволите, каза току-що?

Станах толкова бързо, че столът ми се катурна и удари стъклото със силен пукот. Подпрях се на бюрото си и се наведох напред, защото бях сигурен, че не съм го чул правилно. Не сме женени? Когато срещнах Блейкли, леко полудях от нужда по нея. Единственото, което ме успокои само малко, беше да я направя моя. При думите на адвокатата можех да почувствам звяра, който живееше в мен, да започва да дърпа веригите, които го държаха под контрол.

— Не мога да намеря документацията никъде. Сякаш брака ви е бил изтрит и никога не се е случвал. — Брент се наведе назад, сякаш няколкото сантиметра биха го спасили от гнева ми. Въздухът бе станал по-плътен от яростта ми.

— Сър — каза Минди, гласът ѝ беше нисък и успокояващ, сякаш разчела настроението ми.

— Не сега — казах ѝ, без да я поглеждам.

Тя издаде раздразнен звук и знаех, че мисли, че каквото и да има да ми казва, е важно. Нищо не е по-важно от жена ми и Минди го знаеше, така че не настоя, както обикновено би направила.

— Как е възможно? — изръмжах.

— Да бъда честен, мисля, че някой е влязъл в общинските архиви и е изтрил свидетелството за брака ви. Има някой, който не иска да сте женени.

Моментално на ум направих списък с хора, които не харесваха идеята двамата с Блейкли да сме съпрузи. И най-отгоре бяха родителите ѝ. Следващи на опашката се нареждаха всички шибанияци, които дръзваха да погледнат към нея. Дори онзи дребен нещастник в кафенето, който винаги ѝ слагаше допълнително карамел в кафето ѝ.

— Майната им — отвърнах на адвокатата си, защото щях да поправа това веднага. — Минди! — извиках и асистентката ми влезе в офиса ми, изглеждайки отегчена. Работехме заедно прекалено дълго, за да позволи темперамента ми да ѝ повлияе. — Доведи ми свещеник. Днес ще се женя — казах и замръзнах, когато видях жена си, стояща зад Минди.

— И за кого ще се жениш днес, съпруге мой? — Тя наклони глава и ми се усмихна леко.

— Щях да ти кажа, че жена ти се качва — добави Минди, преди да излезе от офиса ми, знаейки, че е спечелила този рунд.

Блейкли ме изчака да ѝ отговоря.

— Ела тук, съпруго — изкомандвах, докато се оттласквах с ръце от бюрото си и се изправях. Обикновено я наричах мечтано момиче, но сега нуждата да я наричам съпруга се беше забила в гърлото ми. Трябваше да си напомня, че без значение какво пишеше в скапания архив, тя бе моя. И все пак, щях да се подсигурия час по-скоро да имам в ръцете си това проклето парче хартия.

ТРЕТА ГЛАВА

БЛЕЙКЛИ

Чух Минди да се смее тихичко, докато отиваше на бюрото си. Краката ми ме понесоха право към съпруга ми и се усмихнах на Брент, когато го подминах. Даниел ме придърпа и ме целуна силно, карайки ума ми да прескочи към първия път, когато се целунахме.

И двамата бяхме на събитие за набиране на средства, когато баща ми ни запозна. Малко преди да ни представи един на друг, баща ми ми прошепна, да стоя далеч от Даниел, което бе странно, имайки предвид, че пред него, баща ми се държеше по коренно различен начин. До края на вечерта се стараех да го избягвам, както ми бе наредил баща ми, въпреки че не исках да го правя. Но на излизане от дамската тоалетна, Даниел реши да се намеси, сграбчвайки ръката ми и отвеждайки ме в една тъмна стая в съседство, за да ме целуне, преди да успея дори да гъкна. Без нито една дума помежду ни просто знаех, че му принадлежа, и от този ден нататък, не прекарах нито една нощ сама. Даниел се уверяваше, че случващото се помежду ни е истинско и не се противих. Позволих си да се влюбя, защото нямаше нищо по-лесно и по-прекрасно от това.

Сега прокарах ръка по гърдите му и почувствах ниското му ръмжене. С едно докосване можеше да ме накара да забравя за целия свят и да се чувствам така, сякаш сме само ние двамата.

— Сър. Брент все още е тук — каза Минди, разваляйки момента.

Засмях се, когато той целуна нежно подутите ми устни, а след това и върха на носа ми. Действието беше изключително внимателно и в пълна противоположност на страстната целувка, която споделихме преди миг.

— Как мина денят ти, съпруго? — Думата бе изпълнена с много повече притежание от обикновено и ми показа, че нещо го тревожи. Чувството беше също, както когато мъжът в кафенето се опитваше да ме заговаря.

— По-добре от обикновено — казах с щастлива въздишка. Намусеното му изражение, не ме плашеше така, както плашеше другите хора. Мъжа ми бе огромен и мускулист, и вероятно можеше да счупи всичко на две в стил Хълк, ако така пожелае, но пред мен, единственото, което е смазвал бе паякът, който ми изкара акъла един ден у дома.

— Не ми се иска да ти развалям деня, но кълна се, че всичко ще е наред, мечтано момиче.

Усмихнах се дори по-широко, когато ме нарече така. Първия път, когато го направи, трепнах. След този случай, той ме тормози безспир, за да му кажа причината за реакцията си, тъй като не можеше да понася помежду ни да има тайни.

Баща ми и мащехата ми винаги казваха, че прекарвам прекалено много време в мечти. Животът не бе приказка, но ако някой го бе разбрал по трудния начин, то това бях аз. По тази причина винаги се стараех да извлека максималното от всеки миг. Въпреки че се бях почувствала глупаво, му обясних, защо не харесвам това умалително, но тогава той ми каза причината за това да ме нарича така. За него бях излязла сякаш от мечтите му. Жена, която не вярвал, че съществува, или че някога ще срещне, докато не се запознал с мен. След това ми каза да продължа да мечтая, за да може той да превърне мечтите ми в реалност. Да, всеки, който мислеше, че Даниел не е най-сладкият мъж на света, нямаше идея кой е той в действителност.

— Защото се жениш? — подразних го, без да съм наясно за какво си бяха говорили, когато влязох и решавайки, че вероятно съм чула грешно.

— Да, защото се женя. — Звучеше раздразнен и забелязах, че все още ядосан. Бързо осъзнавах, че нещо наистина не е наред.

— За какво говориш, Даниел? — Погледнах към Брент, който си играеше с телефона си и вероятно се опитваше да не изглежда така, сякаш ни гледа.

— Имаме проблем — каза Даниел и погледнах към него.

— Така ли? — попитах, повдигайки вежда.

— Веднага ще го поправя.

Разбира се, че ще го направи.

— Кажи ми, съпруге мой. От сутринта имаме недовършена работа — напомних му с усмивка.

— Не сте женени — изрече Минди зад нас и се обърнах, за да я погледна. — Съжалявам. Просто не съм сигурна, че той може да се насили да изрече думите. — Сви рамене, преди да излезе отново.

Бих се засмяла, ако думите все още не се опитваха да добият смисъл в главата ми.

— Не сме женени? — повторих и звучеше смешно. — Как е възможно?

— Ти си моя жена — каза Даниел през стиснати зъби. Десет часа, след като се срещнахме, бях женена за него, така че разбирах защо мисълта наистина го ядосваше.

— Не и в очите на закона — добави Брент и Даниел започна да трепери. — Брачният ви сертификат е изчезнал и няма никакъв запис в съда, че някога сте се венчали. Знам, че сте се женили, но просто в момента не откривам никакво доказателство за това.

— Уволнен си — изръмжа Даниел, без дори да го погледне.

— Не си уволнен — казах на Брент, преди да ударя леко Даниел по гърдите. — Всичко е наред — уверих съпруга си. И на мен не ми харесваше мисълта, че пред закона не сме женени, но може би бих могла да използвам възможността да поправам семейството ни. — Просто ще се оженим отново.

— Минди вика свещеник, докато говорим.

— Не — казах му и видях шокираният му поглед.

— Какво му има? — попита Минди, влизайки в офиса с пълни с папки ръце.

— Драматизира — отговорих.

— Ще се оженим днес — настоя той, кръстосвайки ръце на гърдите си. Зачудих се дали това е погледът, който плаши всички останали. Намирах го за секси, но предпочетох да запазя тази мисъл за себе си.

— Този път ще го направим както трябва. Ще се оженим следващия месец. Дай ми време да планирам нещо. — В главата ми вече се оформяха идеи за сватбата.

— Не — отговори Даниел моментално.

— Да. — Сложих ръце на бедрата си, докато гледах нагоре към него.

— Днес — натисна той.

— Мисля, че е по-добре да се увериш, че свещеникът е на път — промърмори Брент на Минди и тя издаде пренебрежителен звук.

— Не, вече го отмених — отговори Минди студено.

— Наистина ми се иска да изчакаме малко, Даниел. Копнея да се видя облечена в булчинска рокля, искам да вървя надолу по пътеката за олтара към теб, да се вреем пред очите на всички.

— По дяволите — промърмори той. — Убиваш ме, мечтано момиче. — Въздъхна и ръцете му се отпуснаха около тялото му, преди да размисли и да ме дръпне към себе си. — Седмица. Давам ти седмица — каза той.

— Това време не е достатъчно — отговорих му и той ме повдигна, така че краката ми се люлееха на тридесет сантиметра от земята.

— Достатъчно богат съм, за да се случи. Седмица трябва да ти стигне.

— Коледа е — напомни му Минди и осъзнах, че напълно бях забравила.

— Тогава предполагам, че получавам жена за Коледа — каза той, преди да ми даде още една от онези целувки, които ми напомняха на кого принадлежа.

Сякаш бих могла да забравя.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ДАНИЕЛ

Отпих от скоча, докато чаках жена ми да излезе от спалнята. Изрита ме от там преди тридесет минути и от тогава чаках нетърпеливо. Не знаех дали огъня в гърдите ми е от алкохола или факта, че трябваше да страдам през още едно от тези събития. Предпочитах да изпратя чек и да приключа, но може би все още бях раздразнен от събитията от предишния ден.

Коледните светлини на дървото светеха и се замислих за подаръците, които щяха да бъдат под него за децата ни догодина. Може би трябваше да се изместим и да си вземем имот извън града. Не знаех защо не се бях замислил по-рано за това и се зачудих какво ли мисли Блейкли.

Никога не беше споменавала дали ѝ харесва да бъде тук или не. Няколко пъти ми беше споделила, че всичко, от което се интересува, мястото, в което живеем, да носи усещане за дом, а не за музей. Жилището ми не изглеждаше така преди нея. По-голямата част не беше мебелирана, когато я доведох, но не ѝ отне дълго да промени това. Мъкнеше ме из малки антични магазини, докато не откриехме това, което смятахме, че ще пасне най-добре дома ни. Имаше нещо магично да гледам как лицето ѝ засиява, когато открие проста маса от пет долара, която да полираме и лакираме сами. Беше превърнала дома ми в място, в което нямах търпение да се прибирам, и сега то бе уютно и топло, точно като нея.

Оставих чашата и погледнах надолу по коридора, чудейки се дали да отида и да я взема. Знаех, че с няколко ласки можех да я накарам да промени мнението си за събитието тази вечер и исках да прекарам малко време насаме с нея. В момента бе така ангажирана с планирането на сватбата и се чудех дали не трябва да ѝ дам повече време. Идеята не ми се нравеше ни най-малко, тъй като исках да се венчаем на мига, и мразех факта, че трябваше да си създава толкова работа, само за да се увери, че всичко ще е перфектно, въпреки

краткия период, което ѝ отпусках. Това, че не ми даваше да се меся, допълнително усложняваше ситуацията. Непрестанно ми повтаряше, че искам да ме изненада.

Отворих телефона си, за да проверя дали имам някакви нови имейли. Може и да поправяхме проблема с липсата на брачното свидетелство, но все още исках да знам как, по дяволите, се беше случило това. Някой се беше опитал да застане между жена ми и мен и нямаше да го позволя. Обикновено бих се насладил на един такъв лов, но не и когато ставаше въпрос за мечтаното ми момиче.

— Някаква промяна във времето?

Вдигнах глава при звука на гласа ѝ и си поех дъх, когато видях как е облечена.

— Откъде намери това? — попитах, гледайки червената рокля, която обгръщаше извивките ѝ.

Тази рокля следваше всяка извивка от чувственото ѝ тяло и пръстите ми ме засърбяха да се заровят в нея. Държеше се само на една презрамка минаваща през едното ѝ рамо, която сякаш бе покрита с рози. Роклята беше невероятно красива, и сякаш създадена по образ на Блейкли... така мека и сладка и все пак леко дива и свободна, с леко бухнали поли. Знаех, че е наследила това от майка си и ми се искаше да можех да срещна жената, създала това съвършенство за мен. Колкото повече научавах за майка ѝ, толкова повече осъзнавах, че част от нея беше жива в жена ми. Заклех се мислено, че винаги ще давам всичко от себе си, за да изваждам наяве тези нейни черти. Малкото парченце хипи със свободен дух и обич към живота. Там бе, но понякога беше скрито под сенките на баща ѝ.

— Знам, че мащехата ти не е избрала тази рокля. — Станах и скъсих разстоянието помежду ни. Трябваше да сложа ръцете си на нея и да си напомня, че е истинска и цялата е моя.

— Разбирам, че ти харесва. — Тя погледна нагоре през миглите си и въпреки че не трябваше да се наслаждавам на това колко срамежлива и невинна изглеждаше, все пак го направих.

— Харесвам те във всичко — казах, прокарвайки пръсти по красивите ѝ розови бузи. Беше ме направила отчаян мъж, който не можеше да понася да бъде на повече от няколко метра далеч от нея. С пръст под брадичката ѝ повдигнах главата ѝ нагоре, и се наведох, за да я целуна. — И без нищо.

Исках да я избутам обратно в спалнята ни и да я любя. Тя издаде този сладък тананикащ звук, който издаваше винаги, когато беше мокра. Членът ми набъбна при мисълта за вкуса на сладкия ѝ нектар и исках да падна на колене и да разбера дали съм прав.

— Няма да стоим дълго — въздъхна тя и знаех, че ме моли да бъда силния и да не я карам да стои вкъщи. Би го направила за мен, но не можех да я моля за това. Трябваше да се опитам и да открия някакъв самоконтрол, но дори след цялото това време нуждата ми за нея не се беше охладила.

— Засичам — казах и тя се засмя.

Взех ръката в своята ѝ и тръгнахме за събитието на Вайн. Щом влязохме в колата, тя се сви до мен и знаех, че със сигурност да е уморена. Миналата вечер я завлякох в леглото ни и правих любов с нея, докато я изтощя до толкова, че да заспи, в противен случай бях убеден, че щеше да будувa цяла нощ, планирайки сватбата ни. На сутринта знаех, че трябва да я оставя да се наспи, но просто не можех, затова я събудих, заровен дълбоко в нея и я накарах да свърши три пъти, преди да изляза, оставяйки я да заспи отново.

Освен това, имах неприятното чувство, че мащехата ѝ, допълнително усложнява ситуацията. Жената държеше нещата да бъдат свършени по определен начин и знаех, че сладката ми съпруга се опитваше да я направи щастлива. Стиснах челюст и погалих с палец ръката на Блейкли, за да се опитам да се успокоя. Сладостта ѝ се пропиляваше за тях. Прекарах години, прехапвайки езика си, когато ставаше въпрос за тях, защото знаех какви бяха наистина. Затова не чувствах никаква вина, че пришпорих първата ни сватба и веднага я взех у дома.

Не исках тя да стои при роднините си тогава, не го исках и сега. Не и след като баща ѝ ми предложи дъщеря си като отплата за дълговете му. Всъщност онази вечер бях отишъл, за да се срещна с баща ѝ, защото исках да се изправа лице в лице с него, заради имейла, който ми бе изпратил.

Същата вечер бях видял Блейкли и бях забравил всичко за намеренията си, докато баща ѝ не ми я представи. Тогава осъзнах какви игрички се опитва да играе и бях готов да променя правилата, защото за мен случващото се бе повече от игра. Нямаше нужда да ми я продава, защото в мига, в който я видях, тя стана моя.

Отказвах да поставя Блейкли в неудобна ситуация, заради глупостите, които вършеше баща ѝ. Затова сторих това, което сметнах за най-доброто решение, що се отнася до нея. Направих я своя и опростих дълга на баща ѝ към мен, тъй като не бях готов да го унищожа, въпреки че бе пълен нещастник. Не ѝ казах, как баща ѝ се е опитал да ми я продаде, защото знаех, че истината ще я нарани, но сега се чудех, дали не бях направил грешка.

Достатъчно разтърсих света ѝ, когато се появих, и нямаше нужда да създавам излишно напрежение. Искях да спечеля доверието ѝ и се страхувах, че ще повярва на баща си, вместо на мен. Още в началото осъзнах, че тя копнее за семейство като моето и се опитвах се сработя с родителите ѝ, но на Джон не му отне много време, да покаже истинския характер и егото си, карайки ни да спрем с преструвките.

В началото, той се правеше на отстъпчив, вярвайки, че може да използва дъщеря си срещу мен, щом осъзна, че съм заинтересован от нея. Полагах неимоверни усилия в това да не мисля над въпроса, дали бе отправял към друг, офертата, която отправи към мен, защото в противен случай щеше да ми се наложи да убия и него, и мъжа, към който се е обърнал с грозните си предложения.

— Даниел? — Погледнах надолу към Блейкли и се усмихнах, надявайки се, че съм успял да прикрия гнева си.

— Не ми каза дали има промяна във времето. — Очите ѝ бяха пълни с надежда, но тази година нямахме никакъв сняг и нямаше изгледи да има.

— Съжалявам, мечтано момиче. В прогнозата не казват нищо за сняг.

Видях как усмивката ѝ посърна и това ме смаза. Тя искаше бяла сватба и можех да кажа видя, че е разочарована. Защо искаше нещо, над което нямах абсолютно никакъв контрол? Все пак умът ми не спираше да мисли как да поправи проблема заради нея.

— Не се тревожи, ще помоля Дядо Коледа — казах и я прегърнах по-силно. Смехът ѝ изпълни колата и разсея останалия ми гняв.

— Тази вечер ще се държиш ли добре? — попита тя и ми се усмихна.

— Ако го направя няма да е забавно — казах срещу кожата ѝ, докато плъзгах зъби по ухото ѝ. Тя потрепери и я целунах, преди да се

отдръпна. — Все още си в беда, задето ни върза да отидем, така че не злоупотребявай с късмета си — предупредих я.

Усмивката ѝ стана по-голяма и тя се наведе към мен, така че да мога да надзърна в деколтето ѝ. Колата спря и шофьорът излезе, заобиколи и отвори вратата.

— Ще приема наказанието си — прошепна тя, облизвайки устни.
— По-късно.

Точно когато се пресегна към дръжката на вратата, хванах ръката ѝ и я спрях.

— Дори не си го и помисляй.

ПЕТА ГЛАВА

БЛЕЙКЛИ

Даниел повдигна ръката ми към устата си и я целуна, докато вратата се отваряше. Шофьорът отстъпи, за да ни пропусне да слезем, и Даниел излезе пръв. Помогна ми и ме прегърна властно. Погледнах настрани и видях няколко репортери, но веднага отклоних поглед, защото не исках вниманието им, но бе прекалено късно, защото ги чух как викат името на Даниел.

— Вярно ли е? Не сте женени наистина? — Главата ми се обърна отново към тях, чудейки се откъде знаят.

Сватбата, която планирах, бе малка и интимна. Казах на всички, че най-накрая правехме церемонията, за да празнуваме, и единствените хора, които знаеха, че не сме женени, бяха семейството ми и най-близките ни приятели. При въпроса Даниел се напрегна и се обърнах, за да не могат да ни снимат.

— Остави ги — прошепнах, знаейки, че трябва да го успокоя. — Ти си ми съпруг и моето всичко — напомних му и той ме целуна по главата като тихо „Благодаря“, преди да влезем вътре.

Когато влязохме, партито вече бе в разгара си. Даниел ми донесе чаша шампанско и аз я хванах, без обаче да отпивам нея. Не бях казала на Даниел, че бях спряла да вземам противозачатъчни хапчета и макар да бе прекалено рано, за да разбере дали съм бременна, не исках да рискувам. Надявах се, да му поднеса новината за бременността си, вместо коледен подарък и бях сигурна, че ще е много щастлив. Обикновено ми бе доста трудно да избира, какво да му подаря, а знаех, че новината, че ще имаме дете, би значила всичко за него. Бях готова и исках да започнем живота си заедно по всеки възможен начин.

Очите му се стрелнаха към чашата ми и се зачудих дали вече не знаеше. Мъжът не пропускаше нищо и вероятно затова бе толкова добър в бизнеса си. Винаги беше две стъпки пред конкуренцията. Бях горда с него, а в същото време обожавях да опитвам от време на време да го сварвам неподготвен.

Повдигнах чашата и се направих, че отпивам. Не съм сигурна дали се върза, но и нямах много време за размисъл, защото в същия момент и двамата забелязахме приближаването на мащехата ми. Усетих как тялото му се напрегна и се зачудих, дали не се е случило нещо нередно. Знаех, че не го е грижа за мащехата или баща ми, и че открито показваше презрението си. Но точно сега като че ли им беше ядосан.

— Даниел — каза Линда и му кимна.

Вече дори не се опитваше да лицемерничи, доближавайки лице към него в пародия на целувка. Надявах се, че през последните дни ще помогна за строшаване на леда помежду им, обяснявайки на дълго и на широко колко прекрасен е Даниел. Линда се бе опитала да ме разубеди да не се омъжвам за Даниел, твърдейки, че така ще опетня името и семейното си достойнство. Болката от думите ѝ бе два пъти по-силна, защото добави, че самото ми съществуване вече е опетнило семейството.

През изминалите години, тя бе казвала много неща, с които да ме нарани, но това беше най-лошото. Започвах да се чудя защо дори се опитвам да се разбирам с нея и ми ставаше все по-трудно да премълчавам, особено когато започнеше да обижда Даниел. Ръката му около мен се стегна, карайки ме да си спомня, че правим това в името на семейното щастие.

— Настанени сме ето там. — Линда ни посочи маса, където баща ми стоеше с Кармела. Трябваше да се сдържа да не завъртя очи и да не направя някой саркастичен коментар. — Елате, сервираха салатата. Грубо е да закъснееш и това е всичко, което ти е позволено да ядеш, ако искаш да се побереш в сватбената рокля. — Тя се отдалечи към масата и Даниел тръгна след нея.

— Ще... — започна той и сложих ръка на гърдите му.

— Даниел — възкликнах и го накарах да ме погледне.

— Кълна се, че...

Прекъснах го по единствения начин, който знаех... притискайки устни върху неговите.

Той изръмжа и отвърна на целувката ми, позволявайки ми да го успокоя, и да го спра да не тръгне след нея... оставяйки ме бездиханна и опиянена от страстта. Пресегнах се изтривайки червилото, останало

по устните му, но той ме спря, хващайки ръката ми и преплитайки пръсти с моите.

— Тя печели, но само този път. — Очите му срещнаха моите. — Ще направя всичко за теб, Блейкли, но няма да слушам как някой се отнася неуважително с теб. Това е границата, на търпението ми.

Кимнах в съгласие, защото това бе битка, която нямаше да спечеля и той беше прав. Как нещата ставаха по-лоши? Без значение какво правех, нищо не се променяше.

Той ме отведе до масата и задържа ми стола, докато сядах. Отворих уста, за да поздравя баща си, който дори не си направи труда да стане, но той ме изпревари.

— Закъсня — изстреля.

— Наблюдателните ти умения стават все по-добри, Джон — каза Даниел, докато хващаше стола ми и ме дърпаше по-близо до него. От действието му в стаята проехтяха високи скърцащи звуци от стърженето на дървения стол по пода, което ме накара да се засмея. Усмивката ми обаче посърна бързо, щом видях неодобрителното изражение на Линда. — Сигурен съм, че ще ти е от полза — добави Даниел, премятайки ръка през облегалката на стола ми и навеждайки се към ухото ми. — Искаш ли нещо друго за пиене, мечтано момиче? — попита, насочвайки цялото си внимание към мен.

— Добре съм. — Повдигнах чашата с вода от масата и отпих.

Над масата за миг настана тишина, преди Кармела да започне да говори. Въздъхнах, облягайки се на Даниел докато ядях салата си. Палецът му галеше врата ми, докато около масата се водеха разговори. Даниел поддържахше непринуден разговор с Бенджамин, който седеше от лявата му страна. Той бе по-възрастен мъж, с когото знаех, че е работил в миналото, и се радвах, че има с кого да си говори.

— Така чух — прошепна Кармела високо, за да привлече вниманието.

— Мисля, че е знак — добави Линда и отпи от виното си.

Кармела кимна в съгласие и не знаех защо я е грижа дали съм с Даниел или не. Можеше да е фактът, че съпругът ми бе добър улов, а нейният беше задник, който показваше истинската си същност прекалено често.

— Знак е, че имаме нужда от сватба, за да го отпразнуваме с всички — казах с веселост в тона си.

— Наистина? Не получих покана. — Коментарът на Кармела беше нахален и ме подразни.

— Церемонията ще е в тесен кръг, само със семейството. Все пак е Коледа и не искаме да отнемеме от празниците на някого. — Измерих я с поглед, който показваше раздразнението ми, но Кармела го прие като предизвикателство.

— Този път ще те накара ли да подпишеш предбрачен договор? — Дори устата на мащехата ми се отвори при открито грубия въпрос на Кармела.

Преди да успея да отговоря, една ръка удари по масата, карайки я да се разклати. Някои от чашите паднаха и съдържанието им се изля по покривката. Всички, освен мен, ахнаха и стаята утихна.

— Не, няма да подпише, защото вярвам на Блейкли и никога не бих поискал това от нея. — Очите му минаха по баща ми и съпруга на Кармела. — Само мъж, който се страхува, че ще изгуби парите си повече отколкото, че ще изгуби жена си, ще го направи. Ако трябваше да подписва нещо, то това би било, клетвена декларация, че бракът ни не може да бъде развален дори от съдия. — Той се облегна назад, повдигайки ръка от масата. — Виждате ли, не само вие може да ръсите зле прикрити обиди.

— Даниел — предупреди баща ми.

— Джон — отговори Даниел, звучейки по-смъртоносно.

— Все още не е твоя жена. Ако бях на твое място бих внимавал — каза баща ми и очите ми се разшириха.

— О, Боже — прошепнах, знаейки, че това нямаше да свърши добре.

Кармела и мащехата ми бяха още тихи, както и съпруга на Кармела, който не беше обелил и дума.

— Съжалявам, Блейкли — каза Даниел, хващайки ръката ми и стискайки я леко.

Сърцето ми пропусна удар и очите ми го проследиха, докато ставаше и се надвесваше над мен. Не знаех какво ще прави, но изглеждаше по-голям и от живота, докато от него се изливаше агресия. Обърна се към баща ми и се наведе по-близо към него.

— Предупредих те да спреш да се държиш така, сякаш имаш някакъв контрол върху нея. — Гласът на Даниел прогърмя през голямата зала.

Присвих вежди, без да зная за какво става въпрос. Погледнах баща си, чието лице стана пурпурно червено. Не бях сигурна дали е засрамен или ядосан.

— Лицемерно, идващо от теб, Даниел. Откакто разбра, че не сте истински женени, изглеждаш така сякаш ще полудееш. Не можеш да се справиш с това, нали? Трябва да се увериш, че всички знаят какво ти принадлежи. Ти си шибано лудо копеле — изплю баща ми и се огледа.

— Не е луд — казах, но никой не ме чу. Добре, може би е малко луд, но никога не бях го обвинявала, защото чувствах същото.

— Не бих очаквал да разбереш. Не си толкова голям късметлия в любовта, нито пък разбираш какво е привързаност. Забавно как това се отразява на бизнеса ти и трябва постоянно да те измъквам от неприятности — каза му Даниел.

— Даниел? — казах и той погледна надолу към мен. Очите му срещнаха моите и само един поглед бе достатъчен, за да разбера, че казва истината. Но защо ще спасява баща ми? Знаех, че не го е грижа за него. След миг осъзнах истината. Всичко, което той правеше, бе заради мен. Обичаше ме и щеше да се увери, че всичко в света ми е наред.

— Защо си толкова важен? — изръмжа Линда. — Видях имейла, който ти прати. Знам, че прие офертата на Джон да я вземеш за любовница вместо плащане.

Дръпнах се назад, сякаш ударена. Погледнах шокирано баща си, чакайки да нарече Линда лъжкиня. Секундите се нижеха и колкото повече време минаваше, толкова по-силно биеше сърцето ми.

— Не мислех, че ще го направиш — каза Линда, а от гласа ѝ сякаш капеше самодоволство. — Казаха, че може да ти се вярва и че винаги постъпваш правилно. Че си задник, но поне си почтен. — Тя поклати глава и видях как бузите ѝ почервеняха от яд. — Но спаси задника му отново! Трябваше да го оставиш да се издъни! — изкрещя Линда и стана от масата. Гледах я и за пръв път в живота си видях истинска емоция да прекосява лицето ѝ.

Баща ми изглеждаше също толкова шокиран, колкото и всички останали около масата, освен Даниел.

— Бих бил шибан глупак да не я взема, не че е от значение. Тя не беше твоя, за да я дадеш, защото душата ѝ е свързана с моята. —

Думите му са изпълнени с притежание и сърцето сякаш пееше в отговор на неговото.

Миг на тишина изпълни стаята и погледнах към баща си.

— Имаш ли нещо да кажеш? — Когато не каза нищо, около кръста ми се обви ръка и без да поглеждам знаех, че е Даниел. Той ме издърпа на крака, а гърбът ми се опря в гърдите му.

— Не я заслужаваш — заяви той, дълбокият му глас вибрираше срещу мен и ми даваше сила. — Тя е единствената причина всичко в света ти да не се разпада, въпреки че пръскаш пари в инвестиции без бъдеще.

— Предложил си ме като парче месо? Явно за теб съм само това — добавих, а стаята бе толкова тиха, че всички можеха да ме чуят.

Мащехата ми завъртя очи, раздразнена от въпроса ми, но баща ми беше този, който отговори.

— Щеше да си щастлива; само се погледни сега. — Баща ми ме освободи с махване на ръката си. — Освен това се погрижих. Вече не си омъжена. — Стана и преди да успея да мигна Даниел застана пред мен и погледна баща ми в лицето. — Ще продължим разговора по време на срещата ни — каза баща ми, докато изправяше сакото си, сякаш има не се е случило нищо особено.

— Каква среща? — попитах, защото няхах идея за какво говори.

— Няма да има среща — отговори Даниел.

— Ако искаш да се ожениш за дъщеря ми...

— Да искам? — Даниел се засмя, прекъсвайки го. — *Ще* се ожения за дъщеря ти, Джон. И няма какво да направиш, за да ми попречиш.

Ахнах, когато Даниел ме вдигна, мятайки ме на рамо, и благодарих на Бога, че бях избрала да нося дълга до земята рокля, която ме покриваше, докато той ме носеше през стаята и навън от къщата.

Усмихнах се на себе си, мислейки си, че никой не би опитал да застане на пътя на Даниел. Той бе природна сила и нищо не можеше да застане помежду ни. Дали иска? Да, това определено беше грешната дума.

ШЕСТА ГЛАВА

ДАНИЕЛ

— Кучият син — изсумтях, затръшвайки вратата зад нас.

Погледнах Блейкли, която сваляше няколко фиби от косата си, оставяйки я да се спуска над едното ѝ рамо. Не знаех какво ми стана, но целият ми контрол се пречупи. Гледах я как приглади копринената си кестенява коса и изгарях от нужда да я докосна. Стиснах юмруци и страхът, който се появяваше само когато ставаше въпрос за нея, ме задържа да не го направя.

Ами ако нуждата ми за нея е прекалено голяма и тя се отдръпне от докосването ми? Само мисълта накара въздуха да заседне в гърлото ми. Не ме поглеждаше и дъвчеше нервно долната си устна. Бих дал всичко, за да разбера какво си мисли. Обикновено умеех да предусещам нещата, но точно сега се чувствах изгубен. Опитах се да се успокоя, поемайки си дълбоко въздух и напомняйки си, че няма да я пусна. Без значение колко ядосана или наранена е тя, ще поправа всичко и ще я накарам да ме обича отново или ще умра опитвайки. Не можех да понеса тя да не иска да бъде с мен, защото мисли, че съм я избрал заради някаква глупава сделка, която баща ѝ се е опитал да ми предложи.

— Блейкли — казах внимателно и тя се обърна към мен, студеният ѝ сини очи срещнаха моите.

— Спри да ме наричаш така. — Погледна настрани и навън през прозореца. Пресегнах се към малката ѝ ръка, обхващайки я с моята голяма, и тя не се отдръпна.

— Мечтано момиче — казах, повдигайки ръката ѝ към устните си и целувайки я.

Когато ме погледна, очите ѝ бяха пълни със сълзи. Не можах да го понеса и я дръпнах в скута си, увивайки се около нея. Искях да я закрилям от болката, която ѝ причинявах, и разочарованието заради начина, по който се отнасяха с нея, но не можех.

— Толкова съжалявам — казах ѝ, докато тя заравяше лицето си в шията ми. Сърцето ми биеше силно, докато прокарах ръце по гърба ѝ.

— Тя щеше да те хареса — каза ми след няколко минутна тишина и знаех, че говори за майка си.

— Мисля, че и аз бих я харесал. Имам чувството, че доста е приличала на момичето, което държиш скрито вътре в себе си. Онова, което се появява само когато си с мен.

Тя се отдръпна леко назад, за да ме погледне, и обхванах лицето ми с длани. Мразех да виждам сълзи в очите ѝ, но точно сега трябваше да ѝ дам това, от което се нуждае.

— Искях само да намеря своето място в живота.

— Намерила си го — казах ѝ, докато затъквах кичур коса зад лицето ѝ. — То е до мен, пасваш ми като липсващо парче, от което не знаех, че имам нужда. Ти си перфектна и си точно там, където принадлежиш.

— Винаги казваш най-хубавите неща. — Устната ѝ се издаде леко и се наведох, за да я целуна.

— Не, честен съм — отговорих ѝ, целувайки я отново. — Ти си повече от достатъчна и всеки, който не вижда колко си специална, е сляп.

— Точно затова би те харесала. Караш ме да оживея отвътре и да обичам тази, която съм, когато съм с теб. — Сви рамене. — Мисля, че в един момент се изгубих, но ето те, появи се намирайки ме отново.

— Имаме цялото време на света и няма да ходя никъде. — Наведох се и притиснах чело към нейното. — Никога няма да те пусна. — Усмихна ми се леко и част от напрежението ме напусна. — Просто ме остави да бъда с теб и да преоткрием коя си.

Нямаше да ѝ отнеме много време да разбере какво носи в сърцето си. Беше прекарала прекалено дълго, опитвайки се да бъде такава каквото другите очакваха от нея, но аз виждах истинската ѝ същност. Тя прозираше точно под повърхността и трябваше само да се отпусне, за да го разбере.

— Накарай ме да забравя за вечерта. — Очите ѝ бяха умолителни и знаех от какво има нужда.

Кимнах точно когато колата спря пред сградата ни. Тя се уви около мен и я внесох вътре, докато портиера обръщаше главата си, правейки се, че не ни вижда.

Бях отчаян за нея, а думите на Джон все още витаеха в задната част на ума ми. Мисълта Блейкли да ми бъде отнета или някой друг, който да саботира брака ни, ме ядосваше и ме караше да искам да покажа на света, че е моя. Хватката ѝ върху мен се затегна, докато влизахме в дома ни и тя започна да търка тялото си срещу моето. Желанието ми за нея заискри в момента, в който я видях в червената рокля, и след тази вечер имах нужда тя да бъде моят отдушник.

— Не мога да чакам — казах ѝ, докато вратата на дома ни се затваряше зад мен. — Няма да успея да стигна до леглото.

Поставих я на кухненския остров и се придвижих между краката ѝ. Целунах врата ѝ и дръпнах презрамката от рамото ѝ, милвайки кожата ѝ там. Тя се изви назад и я чух как ахна, когато издърпах надолу материята на роклята ѝ, за да разкрия зърното ѝ. Облизах го, преди да го засмуча. Твърдото връхче бе копринено на езика ми и разтворих краката ѝ по-широко, насочвайки се към другото ѝ зърно.

Исках да бъда едновременно навсякъде по нея и не можех да се концентрирам. Трябваше да се фокусирам, но след тази вечер исках просто да я погълна.

— Легни назад — казах, докато избутвах кошницата с плодове зад нея и каквото друго имаше.

Тя направи, каквото поисках, и коленичих между краката ѝ, дърпайки дупето ѝ към ръба. Блейкли простена шумно, докато езикът ми се плъзгаше по клитора ѝ и пръстите ѝ се заровиха в косата ми. Вкусът на вагината ѝ бе като да ям любимото си ястие горещо и приготвено точно както го исках. Беше познато и успокояващо и не можех да се наситя.

— Шибано перфектно — прошепнах срещу устните ѝ, преди да засмуча едната и после другата.

Плъзнах два пръста в нея и ги извих, за да погалья това сладко място, което знаех, че обича. Когато тя повдигна бедра и извика, разбрах, че съм го напипал и се усмихнах, докато ближех клитора ѝ.

— Обичам те толкова много — простена тя.

— И аз те обичам, мечтано момиче — изрекох прякора ѝ.

Тялото ѝ се напрегна, тя се вкопчи в ръба на острова, а аз бях безпощаден. Тя стисна зъби и ѝ дадох точно това, което искаше, докато преминаваше ръба и достигаше оргазъм срещу устата ми. Изпих сладостта ѝ и я извличах от нея толкова дълго, колкото можех.

Когато вече не помръдваше, станах и извадих члена си. Плъзнах го в хлъзгавата ѝ вагина и започнах да тласкам бързо. Отчаяно исках да свърша, докато тя лежеше, изтощена от оргазма си. Нямах нужда да се движи, защото вече беше свършила цялата работа, докарвайки ме до ръба.

Гледах как перфектните ѝ гърди се движат, докато я чуках, и бях готов да свърша всеки миг. Бях прекалено възбуден, за да се правя, че ще успея да се сдържа, но исках да свърши поне още веднъж, докато съм в нея.

Навеждайки се назад, погалих клитора ѝ с палеца си, докато гледах как пениса ми изчезва във вагината ѝ, мокра и толкова розова. Исках да я оближа отново, но членът ми изгаряше в божествена болка и ако се отдръпнех сега, можеше и да умра.

Тя простена и пръстите ѝ се преплетоха с моите, докато и двамата галехме клитора ѝ, за да свърши. Тя бе толкова секси, когато се предадеше на желанията си и малкото ми перфектно момиче се превръщаше в ненаситна богиня.

— По-силно — прошепна тя, но го чух, сякаш ми го извика.

Изсумтях и тласнах, удряйки се в острова и принуждавайки се да не свърша. Тя се загали по-бързо и пенисът ми потъваше в нея отново и отново. Перфектните ѝ гърди подскачаха и гледах, докато всяка клетка в тялото ми викаше за нея.

Устните ѝ се разтвориха и очите ѝ се затвориха, докато се изгубваше в страстта. Мислех за всички начини, по които исках да я чукам, и всяка част от нея, която исках да оближа, докато членът ми нарастваше и ставаше все по-твърд. Как продължаваше да ми прави това? Всеки ден имах нужда от нея все повече и някак си тя го разбираше. Прекалено добра бе за мен, но никога нямаше да я пусна.

Сякаш прочела мислите ми, тялото ѝ се предаде на желанието ми и стигна до оргазъм. Извика името ми и то проехтя между стените на кухнята. Продължих да тласкам, докато стигах до моята кулминация изливайки се мощно в нея. Можех да почувствам как члена ми се удължи, за да стигне по-дълбоко в нея, и тя се изви, за да може да поеме всеки сантиметър. Смесените ни сокове потекоха от нея към основата на члена ми, докато галех лениво клитора ѝ, а тялото ѝ трепереше от силата на последния ѝ оргазъм.

Беше бързо и интензивно, но точно каквито бяхме и ние.

Изправих я внимателно я и я задържах срещу гърдите си, докато я носех към спалнята ни, без да излизам от нея. Не бях готов да напусна топлината ѝ и бях далеч от това да приключа с нея. Трябваше да премахна черните облаци надвиснали над нас и смятах да го направя, чукайки я.

— Обичам те — казах, а пенисът ми натежа от желание и се раздвижих в нея.

— Не спирай — помоли тя и затвори очи, пресягайки се към мен.

СЕДМА ГЛАВА

БЛЕЙКЛИ

Завесите бяха дръпнати и слънцето се бе издигнало високо на небето. Лежах свита в леглото, но с периферното си зрение можех да видя, че екранът на телефона ми светна отново, молейки за внимание. Наведох се леко и погледнах, за да видя предупреждение от Гугъл. Въздъхнах и легнах обратно, игнорирайки го. Сигурна бях, че историята от миналата вечер вече е навсякъде и вероятно щеше да бъде по всички списания през следващите няколко седмици.

Погледнах към другата страна на леглото и видях, че е празно. Не помня кога бях заспала, след последния път, в който се събудих с Даниел заровен дълбоко в тялото ми. Сексът помежду ни беше бърз и интензивен, сякаш се бе опитал да ме бележи. Но дори след това имах чувството, че нещо не е наред. Можех да го почувствам в докосването му цяла сутрин и дори бях сигурна, че веднъж се събудих и го видях да ме гледа от стола до леглото.

Дали баща ми бе прав? Дали Даниел ме вижда като собственост? Винаги съм си мислела, че бе малко обсебен от мен, но това беше на напълно различно ниво. Седнах и взех чаршафа с мен, увивайки го около тялото си. Взех телефона си, за да видя какво казва светът, но веднага съжалих, когато започнах да чета.

— Чудех се кога ще се ядосаш. — Вдигнах глава, щом Даниел влезе в спалнята. Беше облечен само с панталони, и предполагах, че ги беше сложил, когато е станал от леглото. Не изглеждаше да е спал много. — Не можеш да ме оставиш. — Очите му срещнаха моите предизвикателно.

— А ти не можеш да ме изплашиш. Пробвай този поглед върху някой друг. — Пуснах телефона си на нощното шкафче с шумно тупване, без да ме интересува дали не съм спукала екрана. Нямах нищо против да хвърля проклетото нещо точно сега.

— Защо не ме попита дали е вярно или дали съм направил сделка с баща ти?

— Не го наричай така. — Поклатих глава. — Не ми е баща. След като майка ми отказваше да го споменавала, трябваше да го осъзная по-рано. Имала е причина. — Вече ми беше ясно. Защищавала ме е от него, държейки го далеч, но как изобщо беше започнала връзка с него винаги щеше да бъде мистерия за мен.

Очите на Даниел минаха по мен и можех да кажа, че се опитваше да разгадае настроението ми.

— Добре, няма да го наричам така, но ти не отговори на въпроса ми — опита отново той.

— Защото ти вярвам. Помня онази вечер. Щеше да ме имаш по един или друг начин. — Той скъси разстоянието помежду ни и грабна чаршафа, който държах около себе си. Знаех какъв мъж е, когато го погледнех, и мисля, че и другите знаеха.

— Кажи, че ми принадлежиш — заповяда ми, повдигайки ме.

— Принадлежа ти — отговорих и си помислих, че ще отиде към леглото, но вместо това ме притисна към стената.

Простенах, когато се пресегна между нас и освободи пениса си, преди да тласне в мен до основата. Бях мокра и лесно се плъзгах нагоре-надолу по дебелия му, твърд член. Той простена в ухото ми, докато се движеше и нямаше нужда да ми напомня на кого принадлежат тялото и душата ми.

— Кажи, че ще се омъжиш за мен. — Стискаше зъби и можех да видя колко отчаян бе за мен.

— Ще се омъжа за теб! — извиках, докато тялото ми отговаряше на докосването му и оргазмът ми приближаваше бързо.

Забих пръсти в раменете му, докато устата му опустошаваше моята. Целуна ме така, сякаш не може да ми се насити и се опитва да ме изпие. Изплаках, докато устата му се придвижваше надолу, а тялото му ме тласкаше към стената. Извиках името му точно когато тялото ми бе завладяно от съвършенство и свършвах.

Беше толкова силен и бърз, че видях звезди, но следващото нещо, което знаех

— Нараних ли те? — Думите му бяха тихи, опитвайки да си поеме дъх.

— „Нарани“ не е точната дума, която бих използвала. — Засмях се, докато не видях изражението му, и се пресегнах, докосвайки

брадата му. Не се беше бръснал от няколко дни и обичах чувството на леката му брада по кожата си. — Защо ме гледаш така?

За първи път в живота си виждах нещо в очите на Даниел, което никога преди не бях виждала. Имаше ранимост, която бях сигурна, че никой никога не беше виждал, но я показваше на мен. Вероятно защото бях единствената, която го караше да я чувства.

— Взех те прекалено силно. Трябва да съм внимателен с теб, но изгубих контрол. — Погали бузата ми нежно и се наведох към докосването му.

— Хареса ми. — Погалих носа си в неговия, докато увивах ръце около него.

Той преглътна звучно.

— Боях се, че ще ме напуснеш. — Обикновено бих го подразнила, но погледът му ме накара да поклатя глава.

— Не съм ти ядосана. Знаеш това, нали? — Започвах да разбирам защо винаги бе толкова близо до ръба.

— Не си? — Гласът му бе пълен с шок и не можах да не се засмея. Рядко се случваше да бъде шокиран.

— Защо да съм? Ако не друго... — Спрях.

— Ако не друго какво? — попита той.

— Създаваш си доста грижи заради мен. Не знаех, че му помагаш и аз...

— Не ме е грижа за него или за някой друг. Без него нямаше да има теб, така че ако го искаш наоколо, той ще бъде наоколо. Ако искаш да го няма, няма да го има.

Сърцето ми потрепна, защото други можеха да помислят, че на думите му им липсва чувство, но не и аз. Говореше направо и ми казваше каква е позицията му. Нямаше недоразумения помежду ни.

— Караш го да звучи толкова лесно.

— Лесно е. Ако ставаше въпрос за мен, нямаше да ги има. — Пръстът му погали челюстта ми. — Но ти си изгубила нещо в живота си и аз няма да отнемам повече. Дори ако мисля, че ти причиняват повече болка, отколкото щастие.

Кимнах в съгласие.

— Мисля, че са пречка в живота, който искаме и се опитваме да изградим. Копнеех да ни направя истинско семейство, защото ти същи

си изгубил майка си. Надявах се, че ще имаме втори шанс да живеем в голямо и заедно семейство.

— Бейби, ти и майка ти сте били семейство, нали? — Кимнах отново. Господи, беше прав. Бяхме. — Брат ми и баща ми те обичат.

— И аз ги обичам. — Толкова са различни от семейството, така топли и привързани. — Ти ми даде твоето семейство, а аз нямам какво да предложа в замяна.

— Всичко, от което се нуждая, си ти, мечтано момиче, знаеш това. Останалото ще изградим заедно.

От окото ми се пророни сълза и той я целуна.

— Бях ядосана, защото в интернет хората казват най-лошите неща за теб. Мисля, че баща ми разпространява лъжи.

— Мислиш ли, че ме е грижа? — Засмях се леко, знаейки, че не го интересува, но все пак ме тормозеше. — Всичко, което ме вълнува, е какво мислиш ти. Мислиш ли, че съм луд?

— Малко. — Опитах се да не се усмихвам, но не успях. — Луд по мен.

— Обсебен — добави той.

— Знам, че си. Може и да не сме женени, но бях с теб през изминалите няколко години и нищо, от това, което направи през изминалата седмица, не е шокиращо за мен.

— Станах малко...

— Спри. — Сложих пръст на устата му. Той целуна върха, преди да го ухапе леко. — Ако ти си луд, тогава и аз съм такава. Обичам начина, по който се държиш с мен. Караш ме да се чувствам желана и обичана.

— Защото ти си моето мечтано момиче — каза и ме целуна.

Ако Даниел имаше думата, от този миг, до деня, в който стане време да кажа своето „Да“, нямаше да напусна това легло.

ОСМА ГЛАВА

ДАНИЕЛ

В деня на сватбата...

Сновях напред-назад пред големия прозорец и брат ми ме гледаше развеселено.

— Държиш се така сякаш се боиш, че няма да се появи. — Обърнах се и му хвърлих поглед, който би накарал повечето хора да отстъпят, но той дори не трепна.

— Остави го на мира — каза баща ми на Стивън, но той не би го послушал, защото се забавляваше прекалено много.

— Тя вече е тук — напомних му.

Знаех, защото я доведох с мен. Нямах начин да прекараме нощта преди сватбата разделени. Въпреки това извадих телефона си и проверих местоположението ѝ.

— Тя е в съседната стая! За Бога, Даниел! — Засмя се Стивън.

Не криех арогантния си и обсебващ маниер, но може би трябваше да го правя с всички други, освен с жена си. За щастие можех да се измъкна по повече от един начин, защото обичаше колко много се нуждаех от нея.

Телефонът ми иззвъня в ръката ми и веднага вдигнах.

— Кажи ми, че е готово — казах, преди някой да успее да проговори.

— Готово е, сър. Всичко върви по график, ще мине перфектно.

Въздъхнах от облекчение.

— Благодаря — казах, преди да затворя.

Баща ми дойде до мен и ми подаде питие. Опитах се да го откажа, но той ме погледна по същия начин, по който бях погледнал малкия си брат преди момент, и взех питието от него.

— Обикновено бих се наслаждавал да те видя толкова напрегнат, но в момента изнервяш и мен. Изпий това и се успокой. — Направих каквото ми бяха казали и изпих уискито, преди да оставя чашата на масата до мен.

— Не мислиш, че семейството ѝ ще се опита и ще се появи, нали? — попита брат ми, докато си наливаше още едно.

— Не. — Нямаше начин да направят нещо, за да предизвикат сцена, и освен това нямаше да успеят да стигнат по-близо от три метра до това място. Бяхме далеч от града, в тих хотел, намиращ се в очарователен малък град. Дори не знаех, че това място се намира тук, докато мечтаното ми момиче не го откри. Навсякъде бях скрил охрана, за да се уверя, че нямаше да ни прекъсват и нищо няма да спре тази сватба.

След като проведохме един доста задълбочен разговор, правих любов с нея, докато не припаднах. Когато се събудих, тя бягаше наоколо и променяше всички сватбени планове, които беше направила. Сега бе напълно различно и напълно в неин стил. След като пристигнахме тук вчера, можех да кажа, че се влюби в малкия град и това накара колелетата в главата ми да се завъртят.

Наслаждавах се да я гледам как бръмчи наоколо в дома ни в града, издавайки заповеди, за да се приготвим за днес. Седнах и я гледах как работи и правех каквото ми каже, когато ме помолеше за нещо. Всеки път получавах целувка. Никога не бях мислил, че планирането на сватба може да бъде толкова забавно или щях да го направя още първия път.

Още повече бях шокиран, когато получих известие за история, която беше публикувана в новините. Блейкли беше изпратила имейл на всички новинарски емисии без моето знание, но когато го прочетох знаех, че беше приключила с баща си и мащехата си. Беше ги ударила там, където боли най-много — публичния им образ. За това ги беше грижа най-много и тя каза на света истината за всичко.

Малката империя на Джон нямаше да устиска дълго без помощта ми. Можех да взема всичко за една нощ, ако исках, но знаех, че жена ми няма да желае това. Не беше отмъстителна и ги бе спасявала повече от веднъж, без те дори да го знаят. Губеха повече, отколкото знаеха, но баща ѝ не разбираше какво е любов. Беше заседнал в нещастен брак с жена, която го мразеше, а това бе съдба по-лоша от смъртта.

Изправих се, когато Минди се появи на вратата. Тя помагаше на моето момиче да се приготви.

— Време е — каза тя, усмихвайки се и вървейки към мен. — Радвам се, че съм тук, за да видя тази сватба. — Тя ме целуна по

бузата, преди баща ми да хване ръката ѝ и да я дръпне до себе си. Тя се засмя и се наведе към него, напомняйки ми откъде идва собственическото ми държание. Очевидно бе семейна черта.

Времето спря, когато мечтаното ми момиче излезе иззад мекия бял тюл и се придвижи към мен. Кълна се, за момент бях като парализиран, преди да се отърся и на практика да изтичам надолу по пътеката, за да я срещна на половината път. Не можех да я видя и да не съм до нея.

— Изглеждаш толкова невероятно — каза ми тя и ме накара да осъзная, че не съм произнесъл и дума, откакто влезе. Исусе, шибана бъркотия съм.

— Изглеждаш като мечта — успях да кажа и тя ми се усмихна. Розовите ѝ пълни устни бяха прекалено вълнуващи. И двамата знаехме, че няма да устоя дълго, но се опитах да се контролирам, защото знаех, че няма да спра, ако започна.

— Нека те направя моя отново — казах, вземайки ръката ѝ и насочвайки я към двете стъклени врати, водещи навън.

Брат ми ги отвори за нас и пусна студения въздух. Щяхме да сме само ние и свещеника, заедно с хората, които бяха от най-голямо значение за нас. Точно това исках от самото начало. Това бе нашето семейство, поне за сега. Знаех, че с времето ще порасне.

Днес беше напомняне колко силни бяхме заедно и това бе ново начало. Оставихме някои неща в миналото и се движехме към нещо по-добро бъдеще. Когато я попитах дали би ме оставила да я заведа по пътеката, лицето ѝ засия, сякаш това бе най-добрата идея в света. Но най-добрата идея, която някога съм имал, беше тази, че ще я задържа завинаги.

— Поне миналата нощ валя сняг — прошепна тя до мен. Имаше малко количество на земята до нас, но не получавахе Бялата Коледа, която искаше. Съжалявах за това, тъй като тя наистина искаше бяла сватба.

— Искаше да вали върху нас? — попитах и тя кимна.

— Знам, че е глупаво, просто мислех, че ще е хубаво.

Продължихме да вървим към мястото, където церемонията щеше да се състои, и задържах ръката ѝ. Малката платформа бе покрита с бели рози и когато се приближихме, устата ѝ се отвори изненадано.

— Даниел — ахна тя, когато около нас започна да вали сняг. — Ти си направил това?

Кимнах, докато лицето ѝ светваше и не трябваше да поглеждам нагоре, за да знам, че идваше още сняг. Можеше и да ми бе нужна малка армия, за да го докарам до тук, но сега тя бяха на покрива с вентилатори, и правеха изживяването за съпругата ми най-перфектното на земята, затова си бяха заслужили всяко пени.

— Казах ти, ще сторя всичко, за да те направя щастлива — напомних ѝ и очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Ти си напълно луд — засмя се тя, докато сълзите се плъзгаха по лицето ѝ и ги изтрих с палеца си. — Аз също ще ти дам всичко — каза тя, когато я повдигнах от земята. Държейки я на ръце, докато снегът продължаваше да пада около нас.

— Хей, дори не сте пред свещеника още — извика брат ми, но го игнорирахме.

— Знам, че ще го направиш — казах ѝ и притиснах чело към нейното.

Тя се усмихна дори още по-широко.

— Бременна съм — прошепна тя и затворих очи, мислейки си, че моментът не може да бъде по-перфектен.

— Мечтано момиче. — Думите излязоха задавено, защото бях толкова изпълнен с емоции.

— Весела Коледа — каза ми, преди да притисна устни към нейните, знаейки, че всяка Коледа, която ще имаме през остатъка от живота си, щеше да бъде весела.

ЕПИЛОГ БЛЕЙКЛИ

Пет години по-късно

— Не разбирам защо хората искат да видят къщата ни — изръмжа Даниел, пъхайки още една бисквитка в устата си.

Мини и аз прекарахме по-голямата част от деня, правейки ги за гостите, които вече започваха да се появяват. Съпругът ми бе дори очарователен с този намръщен поглед и светещия грозен пуловер, който дъщеря ни беше избрала за него. Не че той се интересувахе дали пуловерът му е отвъд грозотата.

— Ти си този, който се съгласи на това — напомних му. Единственият му отговор беше да вземе друга бисквитка и да я пъкне в устата си. С тази скорост нямаше да останат никакви. — Радвам се, че направихме много от тези — подразних го. Ако свършеха, можех да отворя бисквитите от килера.

— Дай ми нещо друго да ям, което е сладко, и няма да имам нужда от тези. — Той се пресегна към мен и се опитах да го избегна, но беше безполезно. Моментално ме притисна към кухненския ъгъл и се засмях. Опитваше се да ме хване сама цял ден, но едно или друго продължаваше да ни прекъсва. Бях сигурна, че затова бе толкова нацупен в момента.

— Можеш да ме изядеш по-късно — казах му, докато целуваше врата ми. — Дръж се прилично, имаме гости. — Той отпусна чело на моето и си пое дълбоко дъх.

— Цялата ще си моя, когато изчезнат.

— Вече съм твоя. — Целунах го отново, преди най-накрая да ме пусне, а нашето малко момиченце Мини влезе тичайки в кухнята с пълна скорост към Даниел.

— Тате! Дядо Коледа е тук. — Скочи към него и той я улови във въздуха.

Малко след като дадохме обетите си, се преместихме се в малкия град, в който се венчахме. Бяхме толкова щастливи тук и бях

неимоверно доволна, че взехме решението да направим тук своя дом.

Беше навечерието на Коледа и градът осигури автобус, който се движеше от къща на къща, за да може всеки да види украсите за празниците. Ние бяхме едни от запитаните семейства, но не бях изненадана, защото всички обичаха Даниел.

Накара ме да се усмихна, виждайки колко различни бяха нещата тук. Хората се наслаждаваха на прямотата и честността му. Дори се опитваха да го накарат да кандидатства за кмет. Градът бе толкова малък, че дори не се плащаше за длъжността, но обичах факта, че всички го разбираха. Помагаше и това, че нямаше никаква социална йерархия и хората бяха тези, които са.

— Готова ли си да покажеш цялата работа, която ти и мама свършихте? — попита той Мини и тя засия към него. Домът ни бе покрит с коледни декорации, които Мини ни накара да извадим пет минути след вечерята на Деня на благодарността.

— Имаме най-хубавата къща — прошепна тя, кимайки.

— Знам, но трябва да сме хладнокръвни — прошепна ѝ Даниел, намигвайки ми.

— Ще съм най-хладнокръвната — каза тя, карайки ме да се засмея.

— Ще отидем ли да видим Дядо Коледа? — попитах ги и двамата.

— Бисквитка за мен. — Мини задържа малката си ръка протегната и Даниел взе една, давайки ѝ я. — Това определено ще ми донесе мечтаната куклена къща.

— Някой те е учил да подкупваш? — Повдигнах вежда към Даниел и дамата се направи на невинни. — Предполагам, че ще трябва да седна в скута на Дядо Коледа и да го попитам какво сте намислили — казах през рамо, излизайки от кухнята, знаейки, че Даниел е по петите ми. Завих зад ъгъла в дневната, за да видя, че Дядо Коледа вече е в стола си до камината.

Минди, старата асистентка на Даниел, ми се усмихна от мястото си в скута на бащата на Даниел. Държеше сина ни в ръцете си и му пееше. Двамата бяха станали като родители за мен и също бяха най-добрите баба и дядо.

Стараех се да не мисля за баща ми или мащехата ми, и не бях питала Даниел за тях. Снимката на камината бе моя — когато бях на

пет. Мини и аз си приличахме доста. На снимката се смеех, докато майка ми ме гъделичка, и обичах това, че духът ѝ бе със семейството ни всеки ден. Дори хванах Даниел да ѝ благодари, когато минава покрай нея.

Мини изтича покрай мен право към Дядо Коледа и вдигна бисквитката към него. Направих крачка към нея, но бях хваната изотзад и вдигната във въздуха. Издадох малък писък, но никой не ме чу заради коледната музика и смеха, изпълващ стаята. Минди видя, но само се усмихна и се обърна.

— Даниел! — Не знам защо си правех труда да протестирам, тъй като миг по-късно се озовах на рамото му. Той удари дупето ми и реших, че не биваше да казвам, че ще седна в скута на Дядо Коледа. Знаех, че само ще го провокирам, но не можех да се сдържа. Усмихнах се, борейки се с кикота, който мъчеше да излезе от гърлото ми. — Имаме компания.

— Ще ги държа заети, братко, не бързай — чух да казва Стивън, преди Даниел да се качи по стълбите, вземайки ги по две наведнъж.

— Предател! — извиках, но не мисля, че ме чува.

Няколко секунди по-късно Даниел ме хвърли на леглото ни и се наведе над мен. Пресегна се и издърпа през главата си грозния пуловер, хвърляйки го на пода. Погледнах широките му гърди и облизах устни. Съпругът ми ставаше по-хубав с изминалите години.

— Мисля, че ще си взема десерта. — Даниел плъзна ръце под роклята ми, с едно дръпване бикините ми се разкъсаха и той хвърли остатъците на земята. — Ето, сега можеш да седнеш на скута ми. — Хвана бедрата ми и ги разтвори широко. — Но мисля, че и двамата знаем, че беше много лоша. — Издаде цъкащ звук, докато целуваше вътрешната стана на прасеца ми.

— Сигурен ли си? — Надигнах се на лакти и очите му срещнаха моите. — Защото имам нещо за Коледа. Нещо, което знам, че чакаше. Това не ме ли прави добро момиче? — Захапах устната си, пърхайки с мигли към него.

— Мечтано момиче. — Той погледна към мен, сякаш свалих луната. — Ще ме направиш ли пак баща?

— Кимнах и той се отпусна върху мен, целувайки ме страстно

Тъкмо бяхме започнали опитите за друго бебе, след като сина ни стана на две години. Даниел и аз искахме пълна къща с деца и бяхме

на път да го постигнем. Знаех, че днес ще бъде перфектния момент да му го кажа и докато той вадеше члена си и ме изпълваше, не можех да измисля по-хубав начин да го отпразнуваме.

— Кажи го — настоя той между целувките.

— Обичам те и съм твоя.

— Точно така — каза той, тласкайки дълбоко.

Той не ми го каза, но знаех, че от време на време проверява в регистрите дали удостоверението за брака ни е все още там. Познавах го прекалено добре и той нямаше да го понесе, ако нещо такова се случеше отново. На всяка Коледа, на нашата „нова“ годишнина, обичаше да повтаряме клетвите си отново. Мисля, че това му напомня, че аз съм негова и той е мой, и че никога няма да бъдем разделени.

Лудост ли е? Може би за някои, но за мен е истинска любов и е просто перфектно.

Издание:

Автор: Алекса Райли

Заглавие: Коледен обет

Преводач: Сирена

Година на превод: 2019

Език, от който е преведено: английски

Издател: Читанка

Тип: роман

Редактор: desi7y

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/11496>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.